

Forfatter: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.

Titel: Udrag fra To Tidsaldre

Citation: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: "Drøm og Virkelighed", i Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: *Drøm og Virkelighed*, udg. af Anni Broue ; Anne-Marie Mai , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1986, s. 151. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gyllem14val-shoot-idm139726068637136/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Drøm og Virkelighed

faldende Mesalliance vilde vel, langt fra at gøre Dem lykkelig, snarere staae iveien for Deres Fremtid, der nu ligger for Dem med saa lyse Farver.

– Nei, ikke uden i Forening med Dem. Jeg er min egen Herre! jeg forlanger ingen anden Lykke end den at leve rolig og i Kjærlighed.

Claudine sukkede, det kostede hende Møie at forklare sine Tanker uden at saare den ærlige Beiler. Baronen havde grebet hendes Haand, hun lod ham beholde den, og sagde med et sagte Haandtryk: Tro mig! jeg føler det Ærefulde, det Misundelsesværdige i den Skjæbne, De tilbyder mig, men saameget mere burde jeg, hvis jeg modtog den, kunne sige mig selv, at jeg ikke var den uværdig, jeg maatte tiltroe mig virkelig at kunne bidrage til Deres Lykke, men det kan jeg ikke, thi kun den inderligste Kjærlighed kan være Gjengjæld for Deres, og den staaer det ikke mere i min Magt at give nogen Mand.

Baronen taug med bedrøvet Mine. Efter et Øiebliks Taushed sagde han: Men De er jo dog fri.

Jeg er ikke engang vis derpaa, svarede Claudine med nedslagne Øine.

– De forestiller Dem maaskee, at Deres Mand, som blev borte paa en Søreise, ved et eller andet Mirakel kunde være ilive. Men jeg beder Dem betænke, hvor høist urimeligt et saadant Haab dog er. Efter saamange Aars Forløb skulde da intet Menneske, enten af Skibets Besætning eller Andre, have mindste Efterretning at give om ham? Men ialfald maa det jo ikke være umuligt at tilvæicbringe nogen større Vished herom. Hvad var Skibets Navn? hvor var dets Hjemstavn? Hvem var dets Rhedere eller Participanter? Nævn mig alt Dette, og der skal Intet blive forsømt for at skaffe Vished om dets Skjæbne.

Efter et Øiebliks Betænkning svarede Claudine: Jeg kunde vistnok undvige at besvare disse Spørgsmaal; jeg kunde sige, uden at lyve, at omstændelig Beretning om et elsket Menneskes voldsomme, maaskee pünlige Død er saa sønderrivende, at jeg er svag nok til at flye et Billede, der vilde martre min Phantasie Dag og Nat. Men den Hengivenhed, De viser mig, giver Dem Ret til min Fortrolighed, saameget mere, som Det, jeg har at betro Dem, rimeligviis vil være en Modgift mod den Trolddom, som jeg ubevidst har øvet imod Dem. De troer, som Alle, at jeg er Enke, at min Søn er Frugten af et lovligt Ægteskab. Det er ikke saa. Som en meget ung, uerfaren Pige, er jeg bleven henreven af Tidens regelløse Grundsætninger, af min Omgiv-

velses Letsindighed og af den elskværdigste Mands og min egen Kjærlighed. Min Søn er Frugten af denne Kjærlighed. Den Skamfuldhed, hvormed jeg gjør Dem denne Tilstaaelse, viser bedst, at jeg selv erkjender min Strafværdighed, men dog maa jeg tilføie, at jeg ikke engang fornaaer af Hjertet at angre den alt opoffrende Kjærlighed, som har skjænket mig en Moders Lyksalighed, der erstatter hvad jeg har lidt eller kan komme til at lide for mit over alt Andet elskede Barn.

Denne Bekjendelse syntes ikke at gjøre noget overordenlig dybt Indtryk paa Baronens. Han taug en liden Stund, derpaa sagde han: Det er engang imellem faldet mig ind, at en Hemmelighed af denne Natur hvilede over Deres Forhold. Men denne lykkelige Elsker, er han død?

– Jeg formoder det. Idetmindste har hans Liv været udsat for de største Farer.

– Han var altsaa Sømand eller Militair?

– Det Sidste.

– Men hvad bevægede ham til at forlade Dem, under saadanne Omstændigheder?

– Hans Ære, hans Pligt.

– Af hvad De nu har sagt mig, maa jeg formode, at han var en Ud-lænding.

– Ja det er sandt.

– De vil ikke betro mig hans Navn og Deres eget, thi jeg gjetter, at ogsaa herover hviler en Hemmelighed.

– Jeg har sagt Dem og vil sige Dem Alt, hvad der kan interessere Dem, Alt hvad jeg troer at burde sige; spørg mig ikke om Mere. Jeg er fader- og moderløs, min Familie vilde sikkert ikke taale, at jeg vedkjendte mig dens Navn, da jeg har unddraget mig dens Myndighed. For ikke at give mit Barn fra mig, har jeg forladt Alt som en Flygtning, og skjuler mig her, takkende Gud for det lykkelige Fristed, han har forundt mig, for den moderlige Veninde, han her har ladet mig finde. Dette er Alt hvad jeg kan sige, og Mere end jeg nogensinde vil sige den øvrige Verden.

Baronen saae paa hende med inderlig Ømhed og sagde derpaa: Den Retsindighed, som bevæger Dem til at vise mig denne Fortrolighed, forhøier endnu Deres Værd i mine Øine, og langt fra at være en Anstødssteen for mine Ønsker, synes disse Opdagelser mig snarere